

LA DISFRESSA

D'INDIS, MOROS I FALLERS

*En donatge a l'associació Fonèvol d'Alcoi,
les patgesses d'Igualada, una fallera de Xirivella
i tantíssimes altres: dones, com jo.*

¿Es pot saber per què, pel simple fet de ser xica, he de pentinar-me amb tres monyos i un fotimer d'agulles i ganxos, en lloc de dur un barret o un mocador, i embotir-me dins d'un cosset i una falda de seda, en lloc de vestir jupetí i saragüells, que és el que m'agradaria?... Amb eixa simple pregunta es va acabar la discussió, entre la meua madrina –presidenta de la falla pionera del poble– i el meu jo preadolescent, a fi que em provara el vestit de fallera que la nostra cosina germana de València havia exhibit l'any anterior i ja no li venia bo. Perquè era més clar que la llum del dia que, després de la traumàtica experiència de passar pel suplici de ficar el cos dins del vestit de la primera comunió –cinc anys abans– per tal de desfilars en un sens fi de processons, de cap de les maneres no estava disposta a haver de tornar a patir cap turment per lluir.

Sí, és cert, ho reconec: de ben xicoteta em delia per disfressar-me d'indi –pels pantalons (símbol de poder, mirares on mirares) i per l'arc i les fletxes–, i ja de més fadrina, per vestir-me de moro –pels pantalons, l'armilla i el turbant, i també (és clar) pel sabre–; tot i que no vaig poder fer realitat el meu somni fins fa uns deu anys, en ser per fi capitana de l'esquadra que acompanya el moro Maclet durant les carnestoltes del Califat Independent de Benimaclet. I no és perquè en algun moment de la meua existència haja desitjat ser home, no –que em trobe molt rebé sent del meu sexe–; sinó per comoditat i potser també per qüestions pràctiques, com ara no haver d'anar sempre empolvorant-me les cuixes amb talc perquè no s'escalden pel frec de la carn contra la carn –que tinc els genolls una miqueta valgs.

Ja ho diu la dita: les regles són per trencar-les, i m'estime més fer-les xixines que ser l'excepció que les confirma.